Відомості.інфо
№36 (728)
18 – 24 вересня 2014 року
http://www.vidomosti.info/

Самооборонівці виготовили та відправили на Схід більше 600 сухпайків

Самооборона Волині продовжує збір продуктів та фасування сухпайків бійцям на Схід. Так, минулої п'ятниці, 5 вересня, було сформовано 170 штук (120 великих і 50 маленьких). Загалом, завдяки волонтерам і «жіночій сотні» Самооборони Волині вже було зібрано та відправлено на Схід більше 600 малих та великих сухпайків. Окрім цього, продовжується збір індивідуальних ремнаборів.

600

стільки підприємств було знищено на Донбасі з початку проведення АТО. На їх відновлення можуть піти десятки мільярдів доларів, заявив голова Державної фіскальної служби України Ігор Білоус.

Україна запускає 6 нових газових родовищ

Україна запускає 6 нових нафтогазових родовищ в промислову розробку. Про це йдеться у відповідних наказах Міністерства енергетики та вугільної промисловості України. Йдеться про Західно-Старовірівське, Кобзевське, Грабцевське і Евгеніївське, Дробишевське і Валюховське нафтогазоконденсатні родовища. Всі ці родовища розробляються компанією «Укргазвидобування». В документах не вказуються прогнозовані обсяги видобутку вуглеводнів на даних родовищах.

Учасник бойових дій Олександр ХМЕЛЮК:

Савур-могилу перетворили в український Афган

Майже місяць наші бійці боронили від ворога найвищу та стратегічно важливу висоту в Донецькій області — Савур-могилу, з якої, за словами відомих полководців, «видно пів-України та пів-Росії». Від постійних обстрілів із російського кордону, що за 7 км від висоти, все довкола випалене дотла, кругом видно вирваний і розбитий камінь, чорну траву, а поля нагадують згарище — тепер це місце називають «українським Афганом»...

Про пережите і побачене на Сході розповідають солдати з 51-ї ОМБр, які раніше не знались, а познайомилися на тій страшній і неоголошеній війні, що і далі калічить долі людські.

Наш земляк, 35-річний Олександр Хмелюк, родом із Горичева Володимир-Волинського району. На три роки старший від нього Сергій Хомич мешкає у Турійську, як і молодший його односелець Ігор Кульчинський. Усі — одружені, мають діток: у Сашка й Олени підростають донечка Юля і син Вадим, Ігор і Тетяна виховують трирічну Вероніку, а Сергій і Ольга тішаться Юлею і Павликом. У минулому Олександр трудився на цукровому заводі, а коли підприємство зупинилося, їздив на заробітки у Київ і Білорусь. У турійчан професія більш військова — вони обоє служили за контрактом у прикордонних військах. Останніх кілька років Сергій працює у Турійську заступником начальника управління праці та соцзахисту населення.

А зустрілись і познайомилися волиняни 8 квітня біля військкомату у Володимирі. Кажуть, і не сподівалися, що воюватимуть, думали, відбудуть кілька днів на зборах, а там відпустять, але... Далі — Рівненський навчальний центр, а вже за місяць їх повезли на Донеччину — тут, біля Красноармійська, отримали перше військове завдання.

— З-поміж інших це був найспокійніший блокпост. Його охороняло багато солдатів, ми мали вдосталь зброї. Хіба що бронежилетів не вистачало, їх одягали почергово — ті, хто заступав на чергування, — згадує Олександр. — Пізніше 24 привезли від народного депутата Сергія Мартиняка. Сутужно доводилось і з водою, але і її доставляли місцеві жителі. Люди там добрі, співчутливі, навіть додому на обіди запрошували, хоч самі бідні, дехто живе у хатах під очеретяним дахом. Місцевий фермер барани різав і нас годував. За кілька тижнів перевели на блокпост недалеко від Вугледара, де охороняли чотири перехресні дороги. Але і там нам допомагали. Вугледарські волонтери возили їжу, фрукти, воду, соняшникове насіння, цигарки. Місцевий підприємець Олександр Іванович приїжджав мало не щодня і питав: що потрібно? По черзі возив додому, щоб помилися та відпочили. Його дружина-росіянка годувала нас котлетами і борщем.

Пізніше наших хлопців із 51-ї ОМБр перекинули до Мар'їнки, за 4 км від Донецька. З їхніх слів, відносно і там було мирно та спокійно, розмістилися поряд із «зеленкою» завширшки 10 м. Хіба вночі «засигналить» якийсь звір, що потрапив у пастку-сигналку — їх бійці розставляли задля безпеки. За три кілометри від них стояли сепаратисти, які також зайняли деякі головні дороги, що вели на Маріуполь. Годували бійців справно. І там їх відшукав знайомий вугледарський волонтер-підприємець, допомагав чим міг.

Познайомившись із побратимами з інших областей, волиняни тримались гурту, здружилися. Потроху пости укомплектовували, до них приїхали мінометники, танкісти, зенітники. По черзі п'ять годин стояли на чатах — так тривало з місяць, десь до другої половини липня.

У перших рядах наш земляк Олександр Хмелюк із Фалемичів

Сергій, Ігор та Олександр (зліва направо) на одному з донецьких блокпостів

Одного дня надійшов наказ покинути місце розташування й усім постам зібратись у таборі. Тут їм додали бойову техніку, сформували колону, яка, розтягнувшись на три кілометри, рушила у невідомому напрямку. Ще бійців попередили, щоб не брали зайвих речей, бо завдання забере небагато часу. Але наші сала прихопили, тушонок поклали. Якраз тоді з Турійської селищної ради передачі передали, ще — новеньку форму, взуття, цигарки.

— Їхали дві доби майже без зупинок, уночі — без світла, а куди — ніхто не знав, — згадує Ігор Кульчинський. — Уже пізніше нам сказали: маємо зайняти найвищу висоту Донецької області, Савур-могилу, й протриматися там три-чотири дні, але не повідомили, що там уже засіли найманці. Вони з цього спостережного пункту добре бачили, де просуваються українські війська, давали їхні координати.

Савур-могила — важливий стратегічний об'єкт, розміщений за 10 км від Сніжного на кордоні Луганської, Донецької та Ростовської областей. Тут у війну був німецький штаб із бункерами та жилими кімнатами у чотири поверхи. У 43-му на горі полягло багато наших солдатів. Історія повторилася через шість десятків літ...

— Як тільки наша тактична група 51-ї ОМБр наблизилась, її несподівано обстріляли. Тоді поранило 21 бійця, один загинув. Серед поранених був і мій земляк Сергій Хомич, — продовжує розповідати Ігор. — Шалений обстріл із зенітки з російського кордону тривав більше години. Ми ховалися за машини, не зважали, чи то бензовоз, чи на ній є боєприпаси. Виходить, нашого командира підставили, бо не сказали, що там у дзотах сидять вишколені чеченці. А може, то так навмисно? Хірург-медик не встигав перев'язувати поранених, то ми допомагали, як уміли. Всіх покалічених посадили в «Урал» і від'їхали на два кілометри. А опісля знову рушили до тієї неприступної висоти. І знову обстріл, але вже тригодинний. Якимось дивом наш начальник штабу добрався до верху, кинув гранату у дзот і, очевидно, побачив противника з висоти, бо скотився згори зі словами: «Комбат, виводь людей, інакше всі поляжемо!». Втретє відійшли у «зеленку» на 10 км, але і там нас знаходили ворожі снаряди.

Допоки наші військові з 51-ї відновлювали сили, воювали за Савур-могилу бійці з «Правого сектору», згодом їх замінили «айдарівці». Вороги повністю знищили 30-й батальйон, зазнав значних втрат 28-й, а злощасний курган лишився неприступним. І лише 2 серпня наша 51-а ОМБр підняла на ньому український прапор. За такий бойовий подвиг (інакше не назвеш) наших земляків нагородили... відпусткою додому, а командування ніяк не розуміло, як їм вдалося взяти таку неприступну висоту і протриматися на ній майже місяць, коли вона «не далася» кадровим військовим.

— Чеченці з батальйону «Восток» утікали не озираючись, зброю кидали і поранених, — долучається до розмови Олександр. — Убиті лежали з пластиковими бейджиками з написами «ДНР». Із цієї висоти і справді добре проглядалася місцевість на кілька десятків кілометрів довкола. Ми бачили, як до російського кордону все більше стягують колони з технікою. Нас постійно обстрілювали, застосовували заборонену касетну і фосфорну зброю, техніки багато понищили. На вершині повністю зруйнований кількатонний пам'ятник, стела, а все довкола чорне, вигоріле, у кіптяві. Майже щодня над нами літали безпілотними. Вузьким коридором, який прикривали інші батальйони, нам привозили сухпайки, воду. Назад ним везли поранених і вбитих. У ящиках від патронів ми варили картоплю і кукурудзу. Крім ворогів, докучали змії та отруйні гусениці. Пробіжить така по тілу — і воно вкривається плямами, чухається. За цей час жодного дощу, горіли пшениця, кукурудза, соняшник. Ця вигоріла горбиста місцевість нагадувала Афганістан, але український.

Недалеко від Савур-могили було село Петрівське. Перші три дні, як зайняли висоту, звідти привозили супи і воду. А потім його знищили дотла. Хто лишився, а це кілька немічних стариків-інвалідів, ховалися у підвалах. Наші хлопці ділилися з ними продуктами. Якимось дивом на Савур-могилу добралися волонтери з Тернополя, тушонок привезли. То захисники все віри не йняли: як вони змогли прорватися на таку гарячу точку?

Згодом на заміну нашим бійцям прислали батальйон «Донбас», а їх відвезли на відпочинок у табір, в Оленівку. А вже звідти вони майже 20 годин добиралися на Волинь. Після приїзду додому наші бійці не втрачають зв'язків один із одним. І кажуть, якби не трималися разом, хтозна, як би все склалось. А недавно турійчанин Ігор приїжджав у Фалемичі помогти другу бульбу копати. Обоє їздили до Сергія, який ще лікується від поранення.

Тетяна АДАМОВИЧ

Родинам волинських військових, які загинули у зоні АТО, виплачено 5,7 млн грн

На Волині щоденно й у повному обсязі здійснюється оплата видатків, пов'язаних із проведенням антитерористичних заходів на Сході, підтримкою військових та їхніх родин. Про це на оперативній нараді повідомила заступник начальника ГУ Держказначейства в області Людмила Хвещук.

Зокрема, вона поінформувала, що з резервного фонду обласного бюджету забезпечено виплату 5,7 млн грн матеріальної допомоги для 57 родин волинських військовослужбовців, які загинули на сході України. Кожна сім'я отримала по 100 тис. грн. Наразі ще одинадцять очікують на допомогу, на ці цілі передбачено 1,1 млн грн.

Окрім того, за словами Людмили Хвещук, місцевими бюджетами передбачено 7,6 млн грн для матеріально-технічного забезпечення військових. Із цих коштів 5,5 млн грн уже проведено казначейством.

Також заступник начальника ГУ Держказначейства в області поінформувала, що з держбюджету на рахунки місцевих бюджетів надійшло 122,4 млн грн субвенції на виплату соціальних допомог. Упродовж 8–9 вересня органи казначейства області забезпечили проведення цих виплат.

Самооборона організувала повноцінне виробництво бронежилетів

Активісти Самооборони Майдану Волині Дмитро Сандалов і Володимир Жуков представили громадськості «народний броник». Так, завдяки їм організація перейшла на виготовлення повноцінних бронежилетів. Якщо раніше самооборонівці виготовляли лише бронеплити й обробляли їх протирикошетним матеріалом (скловолокном), то тепер після довгих спроб і пошуків почали й пошиття чохлів.

Потреба в цьому виникла через те, що бронеплит було багато, а от самих чохлів, у які поміщаються ці плити, не вистачало. Активісти довгий час шукали необхідні чохли по Україні та за кордоном. Часто доставка партій б\у чохлів тривала тиждень, а то й два. Це доволі довгий строк, аби забезпечити всього лише кількадесят бійців бронежилетами. Тож волиняни вирішили виготовляти власноруч і чохли.

Як описує розробку Дмитро Сандалов, «у ній нічого особливого», проте таки є свої переваги. Зокрема, волинський чохол виготовлений із універсальним кріпленням кишень, так званою системою MOLLE, яка дозволяє прикріплювати спеціальні розвантажувальні кишені для гранат, аптечок, ліхтариків тощо в тому місці броника, де зручно бійцю.
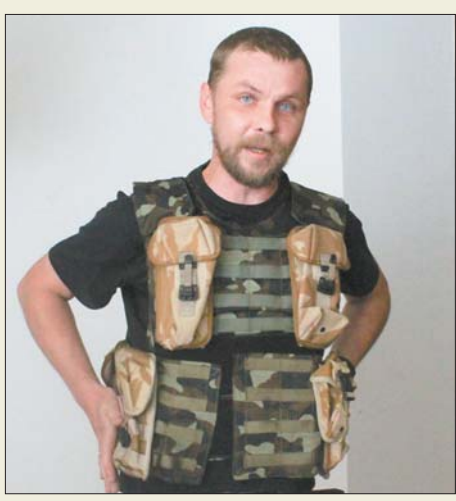
Собівартість волинського народного бронежилета становить 2 тис. грн, а важить він 10 кг. «Броник» має 4-й клас захисту, тканина — вогнетривка. У розробці враховані побажання «айдарівців».